

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งได้มีการบัญญัติหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้ในมาตรา 29 โดยกฎหมายที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติที่เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน จะต้องมิบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิไว้จึงจะกระทำได้ และการออกกฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขของมาตรา 29 เงื่อนไขประการหนึ่งที่กำหนดว่าจะต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธินั้นจัดว่าเป็นรูปแบบที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ฝ่ายนิติบัญญัติจะต้องระบุมาตราของรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจจำกัดสิทธิไว้ในกฎหมาย เพื่อให้เป็นหลักประกันในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ในการนี้จะศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิ โดยได้ศึกษาหลักกฎหมายในเรื่องดังกล่าวของต่างประเทศด้วยเพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการวางแผนทางในเรื่องการระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิ

จากการศึกษาพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธินั้น จากการวิเคราะห์ตัวอย่างกฎหมายภายใน 5 ปีหลังจากประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันเกี่ยวกับเรื่องนี้จะพบว่าหลักเกณฑ์และขอบเขตของกฎหมายในประเทศไทยแตกต่างไปจากหลักการของประเทศเยอรมัน ซึ่งไทยได้รับอิทธิพลในเรื่องดังกล่าว อนึ่ง จากคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในเรื่องนี้ศาลได้วินิจฉัยให้การระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิเป็นเรื่องของกระบวนการตรากฎหมายซึ่งมีผลทำให้การโต้แย้งในกรณีดังกล่าวจำกัดอยู่เพียงในขั้นตอนของกระบวนการตรากฎหมายเท่านั้น นอกจากนี้หลักการระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิ มิได้มีบทบัญญัติใดในรัฐธรรมนูญที่ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าหากกฎหมายมิได้เป็นไปตามหลักดังกล่าวแล้วจะให้มีผลเป็นประการใด จึงทำให้เกิดปัญหาในการตีความ ดังนั้น ในการตีความปัญหาของหลักดังกล่าวจึงต้องเป็นไปเพื่อให้มีความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญที่ต้องการให้หลักนี้เป็นหลักที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ซึ่งอาจเกิดจากการใช้อำนาจตามอำเภอใจของฝ่ายนิติบัญญัติในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

This thesis intends to study the Thai Constitution of B.E. 2540, Article 29 of which provides on the entrenchment of the protection of right and liberty of the people. The constitution requires that law, passed by the legislature, which results in a limitation of right or liberty needs a provision of law to spell it out clearly and in general such a provision shall follow the requirement under the said Article 29 that is there shall be another provision under the said constitution to authorize such a limitation. This condition is to guarantee that the right and liberty of the people shall be well entrenched. This study touches upon issues arising out of the provisions under the constitution authorizing the enactment of laws limiting right (and liberty). In the process of the study a comparison with foreign laws was made to allow formation of the thought on requirement for a provision of the constitution to authorize such a right and liberty limitation enactment.

The study finds from the analysis of representative legislation passed during the five years after the promulgation of the present constitution. That the principles and extent of laws of Thailand differs from those of the Federal Republic of Germany, the country having influence on Thailand on this matter. Anyhow, the rulings of the Constitutional Court on this matter have put the spelling of the provision authorizing such an enactment as a matter of legislative process. This limits any objection to the time frame of legislative process alone. No provision in the constitution which says clearly on the result of a legislation, which does not follow such a principle. Therefore, the interpretation of the principle under Article 29 should be directed toward the entrenchment of right and liberties of the people i.e. to guard the people's right and liberty from the arbitrariness of the legislature in limiting their right and liberty through legislative process.